

DRUŽINSKI PRIJATELJ

POUČNO ZABAVNI LIST ZA SLOVENSKE DRUŽINE.

Izhaja dvakrat mesečno in sicer vsak drugi in četrti petek v mesecu.

Naročnina je za vse leto 3 krone, za pol leta 1 krono 50 stot. Posamezne številke po tobakarnah stanejo 10 stotink.

Dopise je pošiljati pod naslovom: Uredništvo „Druž. Prijatelja“ v Trstu, ul. Vincenzo Bellini št. 2, IV. n. naročnino, oglase in reklamacije pravištvu: Rojan št. 4, (Ivan Gorjup). Poštno - hranilničnega računa števil. 64.139.

KNJIŽICO

„PLES“

je priporočilo
mno slovenskih in hrvaških listov,
posebne važnosti pa so imenitna priporočila v **šesterih škofijskih uradnih listih**
(Celovec, Gorica, Ljubljana, Maribor,
Poreč in Trst).

Cena knjižici je **70** vin. brez pošte.

Naslov za naročbe:

Uredništvo „Družinskega Prijatelja“, Trst
Via Vincenzo Bellini 2, IV.

oba lista, ki bodeta stala skupaj za vse leto **šest kron** (6K): Komur e mar za blaginjo slovenskih družin, naj širi dobro časopisje.

Zahvaljujemo se vsem p. n. sotrudnikom in sotrudnicam, ker so nam dosedaj pomagali in priporočamo se še za naprej. Z današnjim dnem je **naslov** uredništva in upravnštva „Zarje“ in „Družinskega Prijatelja“

Trst Via Fabri 2. III

Materin klic! (Spevala Ž. M.)

Pridi dete mi v naročje,
pridi zlati otrok moj,
materin poljub še vroč je,
da ogreje te nocoj.

Zunaj močna burja piha,
reveže objemlje mraz,
tu kraljuje sreča tiha,
saj poznaš me, kdo sem jaz.

Pridi, teci, vzleti k meni,
materi poljubček daj,
otrok se za mater zmeni,
pridi sem še énkrat vsaj.

Dete nemo nanjo gleda,
več ne bije mu srcé,
tudi matere beseda,
ne pomaga tu — se vé.

Oh ne jokaj, l'uba mati,
po otroku ne žaluj,
zanj se ti ni treba bati,
zate moli, prosí, čuj:

„Mati nič več ne boli me,
nič več v raju ne trpim,
ni vročine, niti zime,
mati, tu se veselim.“

Našel tukaj sem očeta,
srečal brata, sestrico,
dobri Bog pa nam obeta,
da še pošlje — mamico.“

Zadnje pismo.

Štiri leta je romal „Družinski Prijatelj“ v slovenske družine, jih razveseljeval, kratkočasil in učil.

V zadnjem času se je ljudem še posebno priljubil, kar pričajo nove naročnine in podpore, ki so se mu bile poslale.

Razmere časa pa zahtevajo, da se z našim časopijem izvrši ta le važna sprememba: „Mesto enega lista,“ bodemo sedaj imeli **dva**. Mesto vsak drugi teden, bodemo **vsak teden** čitali po en list, vsak drugi teden pa oba.

Kako to? Z novim letom začne izhajati nov list, „tednik“, Zarja. „Družinski Prijatelj“, bode pa izhajal kot priloga temu listu vsakih štirinajstih dni. Kdor bode shranjeval to prilogo, bode imel na koncu leta lepo knjigo, ki jo bo dal lahko vezati.

Lepo prosimo vse stare naročnike, da ostanejo zvesti našemu časopisju in se naroče na

Božični sličici.

(Narisa! A. Z.)

I

Nekega dne meseca novembra 1886 sem slišal, ko je rekla mati očetu: »Za božične praznike, bo treba kupiti fantu obleko.« Oče je nato dejal: »No, bomo že, ko bomo prodali vino.« To lepo novico sem izvedel le mimogrede, a nisem se hotel izdati, čakal sem, da bi se pri nas oglasil kak kupec za vino. Prišel je tam o Miklavževem. Pobotala sta se z očetom. Meni je dal mož svetlo desetico, katero sem se bal shraniti v umazanem žepu mojih starih neštevilnokrat zakrpanih hlači. Mati mi je pravila, da obleka na meni kar gori. Gorela ni, pa trgala se pri vsakem skoku, pri vsakem plezanju, pri vsakem drsanju. Dobra mati pa je šivala malone vsak večer pozno v noč trudna, jaz pa sem že slajko spal sanjajoč o novi obleki. Videl sem v sanjah, kako sem lepo oblečen, kako sem hodil ravno in ponosno v novejši opravi, pazeč, da česa ne zvijem ali umažem in v novem žepu sem imel svetlo desetico, svojo desetico, ki je bila moja popolnoma. Mislil sem, da sem največji bogataš na svetu. Ko sem se zjutraj vzbudil, kako revne in beraške so se mi zdele tiste ponošene hlače, ki so dobile zopet novo krpo. Pa moral sem počakati in priden biti. — Materi sem razodel svoje želje po novejši obleki. Rekla mi je, da je že govorila z očetom. No tu sem materi moral prav za prav povedati, da sem slučajno slišal njen pogovor. »Le priden bodi, pa ne trgaj več tako obleke.« Obljubil sem, da je ne bom, pa trgal sem jo vendarle še, ne iz hudobije, ne iz nepokorščine, saj mater sem vedno rad imel, temveč sam ne vem zakaj. Morebiti se mi ni zdelo škoda starih zakrpanih hlači, morebiti sem upal hitreje dobiti nove, morda je lahko miseljna tovaršija in priložnost nanesla, da sem hotel hitreje teči kot drugi, višje in bolj strmo plezati kot drugi, dalje skočiti kot drugi. Mati je bila bolj potrpežljiva kot moje hlače. Pa pustimo te hlače, ki so pozneje bile postale strašilo na vrtu. Oh takrat so se mi smilile, nastalo je med nama nekako sorodstvo.

Osem dni pred prazniki sem šel z očetom v Trst. Vedel sem, kam grem. Po novo obleko. Vstopila sva v prvo prodajalno. Pokazali so nama raznovrstnih oblek. Lepe

so bile te obleke. Toda očetu so se zdele vse prešibke. Imel je pač z menoj žalostno skušnjo. Šla sva v drugo. Tu pa meni ni ugajalo. Oče me ni nič kaj silil. Zato sva stopila v tretjo.

Zagledal sem tam obleko tako, kakoršno sem si mislil in želel. Podobna je bila tisti, katero sem nosil že v sanjalah. Prodajavka je zahtevala zanj 10 godinarjev, a dala jo je za pet. Bil sem srečen, presrečen. Kedaj pa jo prvič oblečem? Za praznike. K polnočnici pojdem v njo. Na božično viljo sem vedno mislil, kedaj pride ura da se pokažem vsem v svoji novi obleki.

Ravnokar sem se hotel iti preoblečiti, kar se je oglasila mati: »K polnočnici pa ne smeš v novejši obleki, saj veš, da stane mnogo in po noči se obleka vsa pokvari, tudi bo tema in nihče ne bode zapazil, če boš imel tudi vsakdanjo obleko.«

Mati me je pregovorila. Ubogal sem. Šel sem k polnočnici v vsakdanji obleki. Žal mi je bilo, da sem vendarle preveč surovo ravnal s to obleko. No pa saj bo tema. Kdo pa te bo videl? To je pomagalo. Po potu me seveda ni nihče videl, v cerkvi pa je bilo vse v lučicah, vse svetlo kot po dnevu — in mene je bilo sram. Stisnil sem se nekam v kot in se skril. Materi sem vse povedal. Tolažila me je: »Tem lepši boš bil pri veliki maši.« Bilo je res. Ljudje so za menoj kar gledali — in jaz sem bil srečen — srečen . . . O blaženi časi . . . kje ste . . . Minili so

II.

Komaj sem čakal, da je odzvonil šolski sluga pouk. Vso uro sem bil razmišljen, še bolj kot tista zaljubljena kuharica, ki je trikrat osolila juho. Mislil sem na dom, mislil sem na praznike. Top pri tržaškem svetilniku je vstrelil poldan, sluga pa je profesorski moči z zvoncem napravil konec. Gospod profesor se je sicer oglasil, da velja znamenje zvona njemu in ne nam, a dejstvo je pokazalo stvar drugačno. Vsuli smo se iz učilnice kot čebele iz panja. Zdelo se nam je, da so božične počitnice za nas že cela večna prostost.

Ta dan sem malo kosil. Svoje stvari sem imel pripravljene že poprej. Zato sem jo takoj odkuril do postaje. Tu sem dobil še nekaj sošolcev. Držali smo se tako učeno, kakor da bi bili vso učenost snedli z veliko žlico. Peljali smo se v tretjem ra-

zredu za polovično ceno. Ker je bilo z nami še nekaj navadnih ljudi, smo jim hoteli pokazati, kako nas morajo spoštljivo občudovati, in začeli smo metati na dan latinske in grške besede, ker nemško se nam je zdelo prevsakdanje. V istem prostoru sta bila še dva vojaka, ki sta šla na dopust, en mož, ki se je vračal iz dela in pa neka stara ženica, prodajalka sadja. Dala nam je nekaj jabolk, katera so ji bila še ostala in nas pobožno vprašala, če se učimo za »gospoda« in če bomo kmalu peli novo mačo.

Njena jabolka so nam bila všeč, a njeno vprašanje ne. Odgovoril sem jaz za vse, učeno in modro: Sedaj se učimo za vse stanove, potem pa si bomo zbrali vsak svoj poklic. Ko je dobra žena na postaji izstopila, mi je stisnila v roko nekaj petic za peresa. Vlak je hitro drdral naprej. Pri prvi postaji je izstopil en sošolec in pri drugi dva druga, tako, da sem ostal sam. No še dvajset minut je bilo do postaje, kjer sem imel iztopiti. Čakala sta me oče in brat. Odkar sem bil v mestu sem bil navajen na lepe kočije in na lepe konje.

Očeta in brata sem se razveselil in pristržno podal desnico, iznenaden pa sem bil ob tistem ciganskem konju in polomljeni »kripici« (kočiji). Sram bi me bilo, ko bi me videl kak profesor. To mimogrede. Staro kljuse se je sililo ponosno in hitro vlačiti za seboj svoje opešane noge, kakor da bi slutilo, kako velikega gospoda vozi. Na potu sem imel dovolj gradiva besed.

Doma je bilo pa nepopisno lepo. Mati je pripravljala imenitne stvari za sveti večer, mlajša brata sta prinesla mahu za jaslice, katere sem prinesel seboj, sestra se je delala, kakor da pomaga dekli.

Jaslice smo postavili. Omarijo je zazvonilo, sedli smo k veliki mizi, oče je molil naprej — — vsi smo bili zbrani, kako lepo je bilo, — nebeško. — Kje ste blaženi časi? Minili so

Vesle prazniki

in stečno novo leto vsem!

Božična noč.

(Podgorska.)

Noč prekrasna, sveta noč,
vse veselo te prozdravlja,
luč nebeško v tebi zroč
svet ves srečen te poslavlja.

Rajskomile zvezdice.
glej kako nocoj žarijo,
pred presvete jaslice
nas privabiti želijo:

V tani žalostni zemljan,
liti po tolažbo k Njemu,
trud je tvoj drugod zamen,
mir je v božjem le objemu.

MIR LJUDEM.

(Črtica). — Spisal Starogorsti.)

Sveta noč, blažena noč...

— — — — —
— — — — —
— — — — —

Skrivnostna živahnost se je kazala na ulicah, po hišah. Srca so vtripala v nekakem tajinstvem veselju. Okna hiš in palač so bila razsvetljena. Vsaki hiši, v vsaki družini, bodi si revna ali bogata je stalo božično drevesce, ozaljšano in razsvetljeno. Pod drevesom pa jaslice z božjim detetom, živino in pastirji. Nad jaslicami je pa plaval angelj, kakor takrat v oni noči pred devetnajsto let na betlehemski planjavi, ko je oznanil pastirjem: „Mir ljudem“... „Gloria in excelsis Deo“...

V prvem nadstropju neke ulice se ni so prižgale lučke na drevesu, dasi so bile pritjene nanj. Pod skromnim drevescem je bila podoba s strojem za godbo. Zraven pa je spavalo v vozičku dete, mali sinek. Žena je bila mlada, a zelo blede. Na lepem licu je bila začrtana tuga, ki se je danes, na sveti večer, izražala še globeje. Ukvarjala se je z navijanjem podobe, da bi ji v tej osamljenosti in tišini svetega večera zaigrala melodijo pesmi.

„Sveta noč, blažena noč
vse zdaj spi, je polnoč....“

Dasi se je trudila, pero se ni hotelo sprožiti, da bi gnalo godbeni stroj. Tresla je podobo, vse zamen.

Od onega večera, ko je njen mož, nižji uradnik, jo bil užalil tako hudo, molči

tudi podoba. V bridkosti, da ji je začel hoditi mož neprava pota, je molčala dolgo, tiho trpela. Ko pa ga je nekoč prosila, naj ji ne pripravlja takih muk, če že ne radi nje, naj vsaj radi otroka ostaja doma, se je razsrdil in jo opsoval. Takrat je iskala tolažila v pesni. Navila je stroj, a v razburjenosti ga je menda pokvarila. Pero se ni hotelo sprožiti in od tistihdob je molčala podoba. V srečnih prešnjih časih zakona je malone vsak večer, ko sta sedela tako skupaj, igrala podoba:

sveta noč, blažena noč...

In pri teh milih melodijah jima je bilo, kakor bi bila v raju, kjer ni tuge ne prepira, kjer je mir in ljubezen.

Vzdihnila je in vtrnila solzo.

Njega še ni iz pisarne, niti danes, ko je sveti večer, se ne podviza k nji.

Nagnila se je čez speče dete in mu zrla v obraz, katerega še ni razjedala skrb in tuga.

Grenko-ljubeznjiv smehljal je zaplaval krog ustnic matere, a mahoma zginit. Soproj je prišel domov.

Toliko, da se je ozrl na njo.

„Dolgo te ni bilo Rado!? Sveti večer je nocoj,“ je djala žena ljubeznjivo in glas ji je nalahno drhtel, kot bi se bala, da ga ne užali.

„Eh, kaj sveti večer!... Je večer, kakor so večeri. Če ima človek posel, nemore kar tako priti, kakor bi si ti želela.“

Molče je postavila večerjo predenj. Njene oči so pa postale vlažne.

Molčala sta.

„Nocoj še imam opravek, pred polnočjo me menda ne bo,“ začne on.

„Moj Bog!“ je vzdihnila žena. „Še nocoj nimaš miru, ko ima vendar vsak, ko se veseli vsak, da je pri svojih!“ Njen glas je šel na jok.

„Kaj se kujaš?... Strah te menda ne bo, če me ni.“

In odšel je.

„Opravek“, je vzdihnila žena. „Varaš me, Rado.“ In mlada žena je razplakala.

Sveti večer, ki je večer miru in sreče... in ona je najnesrečnejša na vsem svetu...

Prižgala je lučke, pokleknila in se naslonila čez voziček.

Ni molila, ni mislila nič. Oči so ji topo zrle v podobo, v drevesce... Bila je, kakor telo brez duha. Polagoma so se strnile trepalnice, padle na oči in vedno dihanje

je kazalo, da je zaspala v svoji tugi. Mati in dete sta spala, lučke so gorele.

Ustnice žene so se zganile.

„Oče naš, kateri si v nebesih.“ Molitva je vzplavala k drevescu, odtod dalje, vedno dalje... Molila je v snu, vedrega lica. Ali je molila zanj, ko so jo sanje postavile v dobo, ko je bila dekle, ko jo je vzljudil, ko se je bala zanj?... Vedno veselejši je bil obraz. Ali poslušala srečna nevesta prvokrat godbo podarjene podobe,

„sveta noč blažena noč

vse zdaj spi“

morda, saj je to pesem pela najraje, jo čula najraje.

Oče naš, kateri si v nebesih... obraz se je žaril v odsevu lučk, žaril od sreče mladi materi, ko je ljubkovala s soprojom prvorojenca. V tej sreči je čutila, kakor bi se zganile veje božičnega drevesca, da so se ji ti pozlačeni orehi in druga sadkarija, približali in poljubljali novorojenca in se petali o njeni sreči...

Vrata so se odprla. Mož, soproj se je vrnil. Zagledal je ženo slonečo čez voziček otroka, smehljajočo se v snu. Gledal jo je. Lica so ji zdela kakor na poročni dan, zdaj so se zganile ustnike, beli zobje so se zalesketali.

„Oče naš, kateri si v nebesih . . .“

Zdrznil se je Rado. Molče je stal, pogled uprt na spavajočo soprogo. Po glavi so se mu podile misli.

Ljubila te je, Rado... in še te ljubi... Ti si jo zalil, zanemarjal... Rado?... Kaj je s teboj? ... Ali veš, kaj si ji obljubljal pred poroko... ali veš, kaj si prisegel pred oltarjem?!... Rado, sveti večer je in ti si bežal od doma...

Angelja, ki te je ljubil, si zametaval, žalil... Glej to dete, tvoje dete, njeno dete... Ali tudi njega nočeš... ali tudi njega sovražiš... Idi, Rado, ne budi ju sedaj, ko sta srečna v sanjah, ker pri tebi nista... Idi tja, Rado, kjer si bil... Kaj gledaš, čemu ti je vlažno oko?... Rado, ti se hočeš poboljšati?... prositi odpuščenja?...

„Oče naš, kateri si v nebesih . . . so zopet šepnile ustnice. In Rado je nehote vzdihnil.

„ . . . pridi k nam tvoje kraljestvo“

Objel je spavajočo soprogo jo dvignil in poljubil.

Odprla je oči, pogledala ga.

„Rado . . .“ Bil je to vsklik srca, jek

duše, ki je drhtela v objemu onega, ki jo je ranil

„Cirila . . . odpusti . . . blaga žena . . .“

V tem pa se je nenadoma sprožilo pero v podobi in po na pol mračni sobi je rahlo zazvenela melodija pesmi

„sveta noč, blažena noč

vse zdaj spi, je polnoč....“

Rado in Cirila sta poslušala melodijo pesmi, sklonjena nad spečim detetom in zdelo se jima je, da doni lepše, kakor kdaj poprej Čutila sta, da je prišel v nju srca drug gost, gost sreče in miru

Angelj pa je plaval na jaslicami, kot bi hotel reči:

„Mir ljudem . . . Gloria in excelsis Deo“

VI. avstrijski katoliški shod.

Časopisje.

Govor patra V. Kolb D. J.

Podam ta govor v celotnem obsegu, ker se mi dozdeva silno važen iz dvojnih razlogov. Razkriva nam našo slabost in suženjstvo pod jarmom protikrščanskega časopisja; tako nizko je padlo naše duševno obzorje, da se ne moremo otresti takega časopisa, njegov futer nam postane skoro življenski faktor. Torej vzdramimo in dvignimo se iz tega obzorja. Iz druge strani nam začrta pot do zmage: boj slabemu tisku, živahna organizacija, požrtvovalnost in pogum za dobro stvar. Evo vam govor v slovenskem prevodu.

Velecenjeni zborovalci! Ko sem imel pred dvema letoma čast stati na prav tem mestu, sem vam, velecenjenim zborovalcem, zaklical: Vojake katere pošlje domovina v boj, mora oborožiti ista domovina in sicer močno oborožiti, to ne bo vojakom v korist ampak domovini, in domovina izpolnjuje s tem le svojo dolžnost. No vojna moč, katero pošljemo mi v boj, da rešimo svoje najdražje svetinje, katerim preti pogin, da branimo, kar nam je sveto in drago, to je katoliško časopisje. Zato je sveta dolžnost katoliškega ljudstva, da skrbi za svoje časopisje in ta dolžnost zadene vsakega brez izjeme; s tem ne stori katoliško ljudstvo tisku, pač pa sebi največjo najnujnejšo dobroto in reši sebe gotovega pogina na duši in telesu. Da se pa organizira vse kat. ljudstvo v tem oziru, k temu dovede le eno sredstvo: združitev vseh katolikov v enem samem društvu.

Dajte, ustanovimo si veliko splošno tiskovno društvo in imenujmo je po papežu Piju »Pijevo društvo«, v pomoč in izboljšanje kat. ča-

sopisja v Avstriji. Te besede so našle priznanje in v božjem imenu se je šlo na delo. To delo pa je imelo vsekako svoje težave.

Najprej se je pojavil kronični pesimizem pomilovalni klic od stranih takozvanih »dobromislečih«. češ saj ne bo nič pamagalo, čemu? Vse to je zastonj.

Drug pojav je bil neki partikularizem, ne samo glede narodnosti, ampak tudi glede dežel in strank: kaj pa bomo mi dobili? to je bila nezaupnost, da ne bi eden več dobil, nego drugi.

Nekateri so se bali da bo novo društvo vplivalo na uredništva in jih imelo pod svojim vodstvom.

Čuli so se pa tudi dobri sveti: mi ne potrebujemo podpore za časopise, ampak rabimo le en korespondenčni birò. Naj se združita »Vaterland« in »Reichspost«, naj se sploh prične z izdajo novega, velikega, svetovnega glasila. Sploh ni treba društva, ampak ustanovimo akcijsko družbo in potem bo vse rešeno.

Komaj je bila izobešena tablica »Pijevo društvo« in pisarna otvorena, že so se čuli različni glasovi: Kaj pa vendar dela Pijevo društvo? Mi zahtevamo naj se otvori svetovna brzojavna ali telefonska agentura. Kdaj bo list večji, cenejši in bolj razvit? — Kdaj izide novo glasilo? Sedaj pridejo še nasprotniki in pravijo: Govori se, da Pijevo društvo izda novo glasilo. Tega ne smemo pripustiti! Tekali so od Poncija do Pilata, da bi to preprečili, četudi se niti mislilo ni na kako novo glasilo.

Vkljub vsem tem nasvetom, zahtevam, predlogom in pritožbam je vodstvo Pijevega društva smotrno težilo za svojo nalogo, a pri tem seveda vestno vpoštevalo pravične zahteve. Gotovo pa je izpeljava te naloge zelo velika in se da doseči le s skupnim sodelovanjem avstrijskih katoličanov.

Vstanovile so se tudi razne podružnice: pri Sv. Hipolitu, v Lincu, Briksnu, Inomostu, Bregencu, Celovcu, Gradcu, Brnu, Gorici in v Solnogradu, da se tako skrbi tudi za časopisje po deželah. V dogovoru z zastopniki teh podružnic se je sklenilo, da gre polovica dohodkov dotičnih podružnic v korist tiska na deželi, in le druga polovica pripada centrali na Dunaju.

Bojazen, da hoče Pijevo društvo imeti pod vodstvom katoliške časopise, se je s tem odstranila, ker se društvo brani vsakega vpliva, bodisi na upravništvo, bodisi na uredništvo kat. časopisov.

Očitano, da morda držimo bolj z enim ali drugim izmed dvojnih centralnih glasil, se je prišlo v okom s tem, da vsakdo lahko svobodno voli svoj denar za eno ali drugo glasilo. Kar pa

ni bilo naravnost določenega, se je porazdelilo popolnoma pravično in o pravem času.

Dru tvo pa mora odkloniti svet, da se u stanovi akcijska družba, ker nima takega prometa, da bi lahko izdajalo akcije.

Zakaj da Pijevo društvo ne vstanovi novega glasila in zakaj da se dalje podpirati obe glavni glasili, se je že temeljito razpravljalo v poročilu petega kat. shoda. Ta določba se je tudi sprejela in odobrila v pravilih Pijevega društva.

Zahteva, da naj se izpopolnjuje le tiskovni birò (pisarna), podpora časopisom pa odtegne, bi bila enaka oni, ki v boju skrbi le za smodnik, ne pa tudi za topove. Tiskovni birò že danes tako dobro deluje, da preskrbuje vsem časopisom toliko gradiva, da niti vsega vporabiti ne morejo. Zato se mora tiskovni birò izpopolniti kakor listi, sicer bi pisal le za uredniški koš.

Govorilo se je tudi o neki konkurenci med katoliškimi listi in se zahtevalo naj Pijevo društvo nastopa proti temu. Gospoda moja, društvo, katero ima namenn, pospeševati kat. časopisje v Avstriji, je najmanj poklicano podpirati konkurenco. Ono ima namen pospeševati vsak kat. časopis in ga iz majhnega napraviti velikega. Tudi po pravilih mu je to zabranjeno, ker ni zato, da bi le en časopis pospeševalo s tem, da ovira drugega. Sploh se nima društvo vmešavati v uredniške in upravniške posle. Ako v vojski korakajo različni regimenti, nobenemu ne pade v glavo govoriti o konkurenci — posebno če imajo isti namen; pri naših časopisih je prav isti slučaj.

Mi zavzemamo stališče, da je na zemlji prostora za vsakega. Tam, kjer uspeva z bogatimi dohodki na stotine judovskih in framazon-skih časopisov v kvar in pogubo katoliškega ljudstva, kjer samo v eni državi izhaja 23 socialno demokratičnih listov, tam bi morali vspevati ne samo trije ali štirje katoliški časopisi, ampak desetkrat toliko. In sicer bi morali vspevati brez podpore; in še z dobičkom, če se nam posreči zatreti pred vsem to izsesajoče nasprotno časopisje, tega strupenega gada za krščansko ljudstvo.

Jaz pravim, delajmo na to, da se nam vendar enkrat posreči iztirati in izgnati vun iz krščanskega ljudstva to morilno in pogubno časopisje.

To je prvi pogoj in tudi glavni namen »Pijevega društva«.

Velecenjeni zborovalci, dasi je ta namen tako jasno izražen v programu in v pravilih Pijevega društva, vendar se je ta točka premalo uvaževala. Zaslužno uredništvo izbornega Herder Konversacijons-leksikona se je prijazno obrnilo

do mene za pojasnilo o Pijevelem društvu. Odgovoril sem mu: Pijevo društvo je katoliško tiskovno društvo za celo Avstrijo s trojno nalogo: da se bori proti slabemu tisku, da agitira za dober tisk in da zbira gmotna sredstva za katoliško časopisje. Leksikon pa je v svojem stavku popolnoma prezrl prvo glavno točko.

To pomeni odsekati društvu glavo, ker je že boj proti slabemu časopisju tako velika, resna in važna naloga, da sama zadostuje za delokrog tiskovnega društva. Pri naših razmerah pa je treba vpoštevati še to, da brez boja zoper slabe časopise ne bomo dosegli niti druge niti tretje točke: agitacija in gmotna podpora za kat. liste. Če smo dosegli prvo točko, potem se druga in tretja kar od sebe razvijate. To prvo važno nalogo Pijevega društva hočem tukaj posebno poudarjati, in tako se bodo nemara razpršili marsikateri predsodki pri nenemških narodih, ki so do sedaj ostali tuji Pijevemu društvu. Onim hočem predočiti, kolike važnosti je da se vsi priklonijo temu društvu.

Pijevo društvo je torej bojno društvo, društvo ki hoče braniti katoliško ljudstvo judovskega in liberalnega vpliva.

Posebno judje so si prisvojili, kakor povsod, tudi v Avstriji slabo časopisje, in hočejo s tem duševno in gmotno gospodariti nad krščanskim ljudstvom. Po časopisih hočejo priti do nadvlade in v dosego tega namena so omrežili ves svet s svojimi slabimi časopisi. Krščanstvo hočejo uničiti v versko-nravnem in v gmotnem oziru, na razvalinah in iz razvalin zidati si svoje kraljevstvo. Prva točka v njihovem programu je, uničiti verski čut ljudstva, ker zgodovina uči, da narod brez vere ne more obstati in pogine. Zato težijo judje v svojih časopisih po tem, da se izključi cerkev iz javnega življenja. Nauki Kristusovi so jim zmota in neumnost, prepisi njihovega Talmuda pa nedotakljivi, sveti. Njihov velikonočni kruh je dostojen običaj, proti Najsv. Zakramentu pa nimajo dovolj bogoskrumnih besed. Njihovi učitelji ali duhovniki so nad vse častivredni in nedotakljivi, katoliški duhovniki pa vredni grdega posmehovanja. Židje zahtevajo, da se njihove praznike spoštuje od kristijanov pa zahtevajo, da ob nedeljah in praznikih delajo. Oni spoštujejo zakon po svojem obredu, proti krščanskemu sv. zakonu pa besne; pri svojih pogrebi imajo mnogovrstne obrede, krščanske mrličje pa hočejo, da se sežigajo. Kdor jude napade ga sramote kot skrajno brutalnega, sami pa blatijo vse, kar je krščanskega, s pikrim roganjem in zasmehovanjem. Pri njih velja, da se krščanstvo zatré. Zato se družijo z vsakim človekom in z vsako stvarjo, ki škoduje krščanski veri, hvalijo na-

sprotnike krščanstva in vsakega odpadlega duhovnika. Podpirajo vsako društvo, branijo vsako naredbo, vsako nasilstvo, hvalijo vsako tolovajstvo, vsak rop, vsako tatvino, da le vse to škoduje cerkvi. Židje in liberalci netijo vse človeške strasti k temu pogubnemu boju.

Oni so edini z nameni framazonov. Na njihovem shodu v Parizu se je Coq izrazil: „Trebaja vničiti vero v dogme; toda pri tem ni še delo končano, dokazati moramo, da je vera neko zlo; najprvo moramo sami biti o tem prepričani, da jo potem izrujemo iz svojih zrc, iz svojega razuma in spomina, prenoviti moramo vzgojo in v tem smislu tudi vplivati na ženo in otroke. To so načela, po katerih deluje tudi vse slabo časopisje v Avstriji, in sicer prikrito in zavito v časopisih za inteligenco, surovo in cinčno v socialno-demokratskih listih. Pred kratkim smo imeli v Gradcu tak zgled za bogoskrunstvo in posmehovanje krščanstva da si niti misliti moremo kaj še bolj grozovitega in strašnega; in to pred očmi c. kr. oblasti, ki so molčale!!

To je torej glavna točka židovskega programa: krščanstvo uničiti in zatreti, ker ljudstvo brez vere pogine.

Proti temu se moramo nevstrašeno borovati in ne preje nehati, dokler ne zmagamo. Podpirati moramo katoliške časopise in sicer z naročevanjem, gmotno podporo, razširjevanjem in dopisovanjem. Pristopiti moramo k društvom, katera izdajajo in podpirajo katoliške časopise. Le na ta način bomo zmagali v boju proti brezverskim časopisom.

Spominski dan iz poletnih počitnic.

(Spisala Marija Novič.)

Marija, sili me srce,
da spišem danes par vrstic
v spomin za me in čast za Te,
želje hvaležnih treh sester.

Poletne počitnice sva se nahajali s sestro na letovišču na prelepem, slikovitem, zgornjem Koroškem, v prijaznem kraju Mauthen, kamor naju je vzela seboj gospoda. V Beljaku je pa bivala najina mlajša sestra. V četrtek 8. avgusta naju je prišla obiskat. Kako smo bile srečne vse tri sestre — skupaj. Gospoda nam je privoščila lep izlet. Napotile smo se do bližnjega jezera v zilski dolini. Tam sem poznala družino. To smo šle pozdravit. Gospodar se je ponudil, da nas čez jezero potegne na svoji ladjici, ki je bila bolj plavu podobna. Bale smo se. Ko pa se nam je reklo, da je že šest moških držala, smo se ojunčile in stopile gor. Oskrbnik in nek mladenič sta prišla za vesla in — barčica se je pomikala naprej. Na enkrat pa se je začela potapljati.

Strah nas je obletel in klicale smo na pomoč. Ljudje so vreli skupaj da, nam pomagajo, a prišli bi bili prepozno, ako ne bi nam bila pomagala Marija Milostljiva, do katere sem se zaupno obrnila, zroč na svetinjico, ki sem jo imela okolu vratu. Do vrata smo bile že pod vodo, solnčnike in predpasnike smo pozneje zopet dobile. Z Marijino pomočjo smo se na nekak čuden način približale bregu in se tako rešile. Dne 15. avgusta je bila tam veselica in pri tej so kazali veliko podobo jezera in nas potaplajoče se. Hvala in čast Mariji Milostljivi.

Rafaelova družba v Trstu.

Ne v Ameriko.

1. Ako imaš doma zemljo in nič dolga, ne hodi sedaj v Ameriko,

2. Ne veruj agentom, da je dosti dela, narobe, dela je sedaj malo.

3. Vzrok, da ni dela je denarna kriza v bankah S. Z. D.

4. Plača je 1 (eden) dolar na dan in hrana.

5. Delo, in to le na sladovnih platažah dobe krepki poljedelci; delo je namreč težavno radi blatnih tal.

6. Rododelci ne dobe dela, ako ne znajo malo angleško in se ne vpišejo „United-Workman“, t. j. v delavske zveze. Navadna vstopnina znaša 100 k

7. Avstrijski denar ima tu malo veljave: ako ni zlat. Za amerik. dolar treba dati meso 4.94 K. do 7 K.

8. Ako vam tedaj agentje govore, da bodele menjali novec lahko na parniku, ne verujte. Parobrodni komisarji namreč ne morejo tega storiti.

9. Ako bi kdo vendar šel, naj ne plača sem več ko 170 K.

10. Kdor ne zmore toliko denarja, naj ne dela menic agentom.

11. Kdor nima pri sebi 50 K. tega državna amerikska komisija ne pušča na suho

12. Dečki, koji so tudi prešli 16 leto se ne puščajo izkrcati, ako so brez izpremjevalca: bodi si starejši brat (čez 24 let star) ali oče.

13. Dekle sploh ne puščajo na suho brez spremstva, ali ako niso pisмено poklicane od tu bivajočih družin. Deklet je velika potreba in dobivajo dobre plače.

14. Najlažje dobe službo, in najbolja so mesta na farmah za mlade poročene.

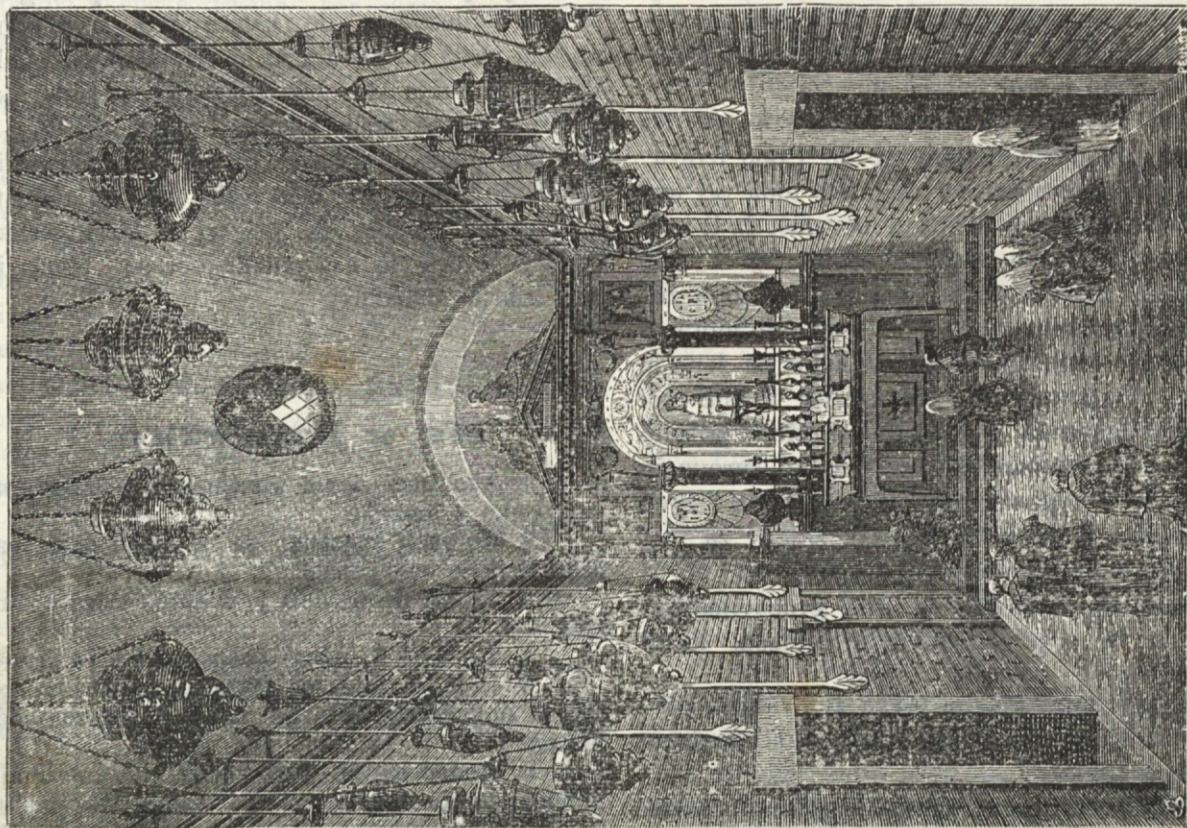
15. Najbolje pa je tu za one, ki bi kanili se stalno naseliti z družino.

Ta navodila smo dobili ravnokar od svojega zaupnika v Ameriki, zato prosimo, da jih vzame občinstvo na znanje. Slovensko časopisje naj to ponatisne.

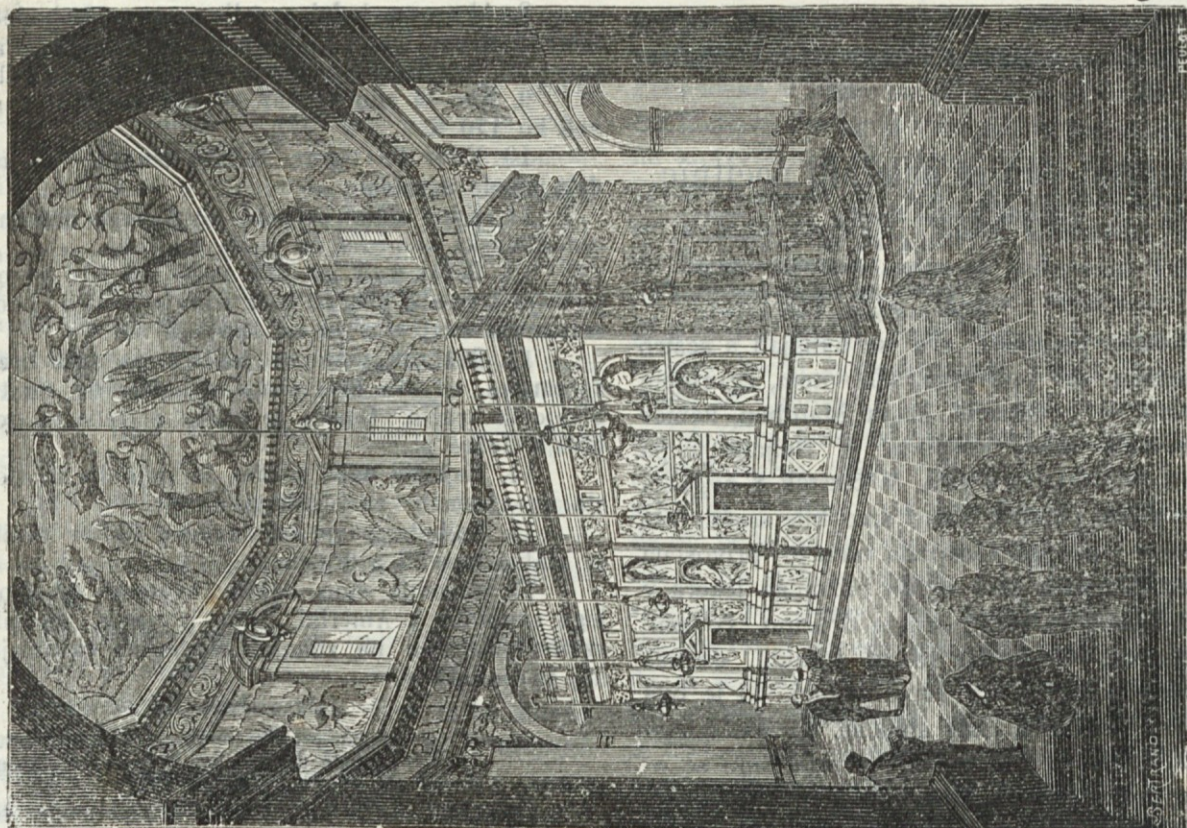
Ivan Tul

kaplan pri Novem Sv. Antonu v Trstu
Zaupnik družbe Sv. Rafaela za slovenski oddelk v Trstu.

Opazka. Trud in trošek za izseljence se množi dan za dnevom, zato se ujudno priporočamo za podpore.

Nazareška hišica v Loretu: Notranjščina

Nazareška hišica v Loretu.

NOVICE.

Občinski zastop v Dolini proti škofu. „Edinost“ od 6. t. m. prinaša resolucijo občinskega zastopa v Dolini, v kateri odločno „protestuje“ proti postopanju tržaškega škofa in njegovih duhovnov proti listu „Edinost“. Vsvoji skromnosti svetuje in vabi občinski zastop, oziroma njegov tajnik, škofa naj prekliče svoje tozadevne ukaze in navodila.

Za sedaj konstatiramo le, da ta sklep ni izraz občinskih odbornikov, ampak se je le spomelo in po nasvetu gotovih oseb utihotapil med sklepe občinskega odbora. Vemo tudi, da je ta sklep napravil veliko ogorčenja med duhovščino in poštenimi lajiki dolnske občine in kakor čujemo bodo dali v kratkem duška svoji ogorčenosti na kompetentnem mestu.

Nesreča v rudniku. Kakor poročajo listi, se je pri požaru v fairmontskem rudniku ponesrečilo 580 rudarjev. Dobili so dozdej še le 85 žrtev.

Trupla so tako ožgana, da jih ni mogoče več izpoznati. Večina ponesrečenih se je zadušila v strupenih plinih. Rešilna dela le počasi napredujejo, ker morajo rešitelji previdno prodirati. Kljub vsej previdnosti je pa najbrže ponesrečil nek rešilni oddelek, ki se je upal predaleč v jamo. Žene in otroci oblegajo jamo. Več sto žena in otrok je spalo na zmrznjenih tleh.

„Nemški dom“ v Trstu nameravajo zgraditi Nemci in so poslali za nabiranje darov oklice po vseh nemških krajih.

Umrli je v Kolinu ob Renu P. Schmidt, bivši rektor nemškega hospica v Jeruzalemu.

Iz Sv. Križa. V Sv. Križu in Nabrežini skoro popolnoma počiva delo v kamenolomih. Delavci, zlasti klesarji, si iščejo dela v Trstu. Kamenolomci pa, ki so vajeni na težja dela, delajo v „bregu“ po vinogradih in pašnjajo.

Veliko se govori, da se bo kmalu delala pot, ki se bode speljala nad Miramarom pod progo južne železnice do Tržice (Monfalcone).

Merila se je tudi zgoraj od Proseka do Tržice za električno železnico. Za osebni promet se bi taka železnica splačala, ker bi šla skozi Nabrežino-sv. Križ Kontovelj-Barkovlje v Trst.

Tatje po Krasu Po Krasu se plazijo tatje. V tem tednu je pokušal eden okraati g. dekana na Opčinah. V času zornic je razbil steklo na oknu in hotel vlomiti v hišo. K sreči ga je zapazila bližna sosedka, ki se je napravljal k sv. maši. Na njeno vpitje je neznanec pobegnil, tako da ni ostalo o njem ne duha ne sluha. — Tudi na Repentabru se je zgodilo nekaj sličnega. Nedavno je prišel v župnišče popoten človek, prošeč

malo podporo. Ko je to dobil, šel je tudi v šolsko poslopje. Tukaj se je ravno pričel poduk. Na hodniku je bilo polno dežnikov, katere so učenci prinesli seboj, ker je ta dan deževalo. Tujec ne bodi len, si izbere kar najboljši dežnik in hajd žnjim naprej svojo pot. Nekdo pa je videl tega človeka prihajati z dežnikom iz šole in ker se mu je to zdelo jako sumljivo, javil je stvar šolskemu vodji. Ta je takoj odposlal za tujcem dva človeka, katera sta ga dotekla in mu vzela ukradeni dežnik. Na njihovo vprašanje, zakaj je to storil, je odgovoril, da se je bal dežja.

Iz Črnega vrha nad Idrijo. — Prvi sneg smo dobili dne 4 t. m. Velika povodenj je bila dne 6 t. m. v Idriji in okolici kakoršne ni bilo že več let. V Idriji je voda vdrla v stanovanja in zlasti po trgovinah napravila veliko škode!

— *Predrzen tat* je vlomil v nedeljo 8. t. m. med prvo sv. mašo skozi okno v župnišče in pokradel okoli 20 kron denarja nekaj obleke in par hranilnih knjižic ter pobegnil.

Orožništvo tatu pridno zasleduje.

V zadnji minuti rešen. V Dortmundu na Nemškem je bil rudar Kurzschut obdolžen umora svojega delavskega nadzornika, s katerim sta se prepirala o plači. Bil je spoznan krivim in obsojen, da bo obglavljen. Obsojenca so peljali na morišče, duhovniki so ga bili pripravili na smrt in krvnik je svojim pomagačem zaukazal, da moža obglavijo. Položili so mu glavo na kaznilno klado in že so zavihteli sekiro nad njegovim vratom, ko pridirja na morišče poslanec z brzojavko na jetniškega vodja. Takoj so odložili izvršitev obsodbe in ko je vodja prebral brzojav, je naznanil, da se počaka s kaznijo, dokler se ne preišče duševno stanje obsojenca. Mož bo imel priliko vnovič se zagovarjati.

Nagla smrt v odvetniški pisarni. 72-letna kmetica Roza Stanič iz Podgrada je prišla dne 7. t. m. v pisarno dr. Voduška v Trstu. Naenkrat se je zgrudila na tla brez zavesti. Navzoči so ji hoteli pomagati, ko so pa videli, da sami ne morejo ničesar opraviti, so poklicali zdravnika. Ko je ta prišel, je našel ubogo ženo že mrtvo. Truplo so prepeljali v mrtvašnico pri sv. Justu.

Šved ki kralj Oskar II. umrl. Dne 8. t. m. je skoro nepričakovano, po kratki bolezni umrl švedski kralj Oskar II. Rodil se je kot sin Oskarja I. dne 21. januarja 1829 l., vladal pa je od 18. septembra 1872. Kakor znano izhajajo švedski kralji z rodbine Bernadotte, iz katere je izšel tudi francoski cesar Napoleon. Novi kralj, sin pokojnega, si je nadel ime Gustav V. in si privzel geslo: Z ljudstvom za domovino.

Novice iz Egipta. Iz Aleksandrije se nam poroča: Šestnajststoletnico smrti sv. dev. in mu-

čenice Katarine smo slovesno obhajali ob njenem prazniku. — Slovenska šola, ki je prva podlaga, da bo obstala in se razcvitala naša naselbina v Egiptu se drži čvrsto. Vrlo bo pa napredovala, ko bodo došle sem če slovenske šolske sestre, katere vsi tako težko pričakujemo. — Nadvojvoda Lud. Salvator se je nastanil na svojem posestvu v Ramlah.

Iz Jelšan. Dne 6 t. m. so našli na cesti blizu Jelšan mrtvega človeka, kateri je bil znan pod imenom »Fugo«. Klatil se je že več let po našem okraju od vasi do vasi in opravljal zidarska dela, a je ves zaslužek sproti zapil. Najbrže je v pijanosti po noči domov gredé obnemogel in zapal za — večno.

Nova pivovarna. V Radoljici na Gorenjskem bodo zgradili pivovarno, v kateri se bo varilo na leto do 40.000 hl. piva. Z delom prično že prihodnjo pomlad.

Ne v Luisiano (New Orleans) in ne v Argentini o. Letina slaba. Delavcev preveč. Zaslužka malo in komaj polovico od tega, kar obetajo agentje. Mali kmetič mora prinesiti seboj 14.700 K za nakup posestva, ki pani kaj rodovitno. (Iz Dunaja Rafaelova družba.)

50letni jubilej Lurda. Sveti oče je sprejel v avdijenci taberskega škofa, v čegar škofiji leži Lurd. Nanesel je tudi pogovor na praznovanje 50letnega jubileja v Lurdu. Višile se bodo velike slovesnosti. Jubilej traja od 11. februarja 1908 do 11. februarja 1909.

Vozni listek na solnce. Neki Američan je izračunal, da bi vožni listek od zemlje na solnce, po ameriških železniških tarifih veljal do štiri milijone kron. Ostava, ki zabranjuje rabiti vožni listek zaporedoma za dve osebi, bi se seveda morala spremeniti, da bi bil listek veljaven od rodu do rodu kajti za to potovanje bi bilo treba 300 let, če bi vlak vozil s hitrostjo enega kilometra na sekundo, saj je solnce od zemlje oddaljeno približno 150 milijonov kilometrov.

Alkohol — vzrok smrti. Janez Lukan, iz Kopravnika pri Kočevju, 78 let star, se ga je v gostilni nekaj navlekel. Domov prišedši si je zapalil pipo ter se vlegel na posteljo ter z gorečim živčkom zadremal. Pri tem mu je pa padel žareč pepel na tla, deske so se vnele in im je starčka zadušil. Našli so ga drugi dan mrtvega, pred posteljo pa je bil kvadratni meter pōda popolnoma izžgan.

Strašen umor. V Galežanu je dne 24. novembra t. l. napadlo brez vsakega povoda več Italijanov mladeniča Ivana Sfiligoj. Metali so kamenje vanj, pobili ga na tla in ga popolnoma razmesarili. Truplo so potem zavlekli daleč v stran in je pokrili s kamenjem. Orožništvu se je posre-

čilo priti zločinem na sled. Dosedaj so aretovali štiri in sicer: Divide Giovanni, Zanetti Domenico, Luchetto Domenico in Giraldi Francesco. Na sumu je še več drugih oseb, katere bodo bržkone tudi zaprli — l'okojni Sfiligoj je bil rodом Tržačan, pristojen pa v Brdo pri Plominu. Bil je navdušen Hrvat in že več let vslužben pri vojnem arzenalu v Pulju. Znan je bil kot jako priden in miren mladenič.

Zapuščina škofa Strossmayerja. Dne 26. m. m. je bila dovršena zapuščinska razprava za pok. škofom Strossmayerjem ter se v smislu oporoke zapuščina razdeli v tri dele: za fond dja-kovske stolne cerkve, za dijaško semenišče v Osijeku ter za ustanovitev dveh kanonikatov v Djakovu. Razpravi je prisostvoval tudi kapitularni vikar, posvečeni škof dr. Voršak.

Novi rimski župan Ernest Nathan je Žid. Bil je prej angleški podanik in mojster prostozidarjev. Kot tak je seveda hud sovražnik katoličanov.

Nesreča. Na savskem mostu pri Sv. Jakobu pod Ljubljano sta dva voznika vsled teme in ker sta bila brez luči, zadela z vozovi skupaj. Pri tem se je en voz tako nagnil na ograio, da so štiri osebe, sedeče na vozu, odskočile in padle v kake štiri metre globoko vodo. Trije so se rešili, četrtega, Alojzija Černaka iz Zg. Zadobrove, so pa mrtvega potegnili iz vode.

Stavka v Trstu. Pristaniški delavci so stopi 9. t. m. v štrajk, ker jim delodajalci niso dovolili deveturnega delavnika in zvišanja plač. Če bo stavka trajala več časa, bo z ozirom na bližajoče se praznike mnogo škodovala trgovini. Stavkujočih je okrog 1800; vsi so se morali iz luke odstraniti. One težake, ki delajo, varuje policija. »Narodna delavska organizacija« se ni pridružila stavki zato jo socialni demokratje ljuto napadajo. Izdali so zoper njo letake in nabili velike plakate po mestu. Na delu je bilo vendar še vedno okrog 200 težakov.

Novi škof v Budjejevicah. Novoimenovani škof msgr. Jožef Hulka je pri dunajski nunciatuuri prošli ponedeljek izvedel informativni proces. Prekon ziran bo v prihodnjem papeževem konzistoriju. Msgr. Hulka je kmečki sin, rojen leta 1851 v Velenovu. Zadnja leta je bil generalni vikar rajnega škofa Riha.

Ziglo za pletenje je umoril brata. V občini Szherisova Lecești (tordajski komitat) na Orskem sta b. ata Graf pred kratkim podedovala po svoji materi vsak po 6.000 kron. Starejši, Aleksander, je svojo dedščino v par dnevih za rivil in je nato hotel vplivati na svojega mlajšega brata, naj mu odstopi tudi svoj del dedščine. Ker se je pa bratovi zahtevi odločno uprl, je sklenil starejši brat, da ga umori. Preteklo nedeljo mu je sledil v gozd, ga zavravno napadel in mu zabodel iglo za pletenje

v srce. Nesrečnež je v par minutah izdihnil, nakar ga je morilec obesil, da bi se mislilo, da je zvršil samoumor. Preiskava je dognala pravi vzrok smrti in brata morileca so zaprli.

90 milijonov šlo v zrak. Od 1. januarja do 1. septembra 1907 se je pokadilo v Avstriji raznih vrst smodk in tobaka za 90, 722, 808 kron, torej za 1, 259 187 kron več nego v i-ti dobi lanskega leta. Od tega se je pokadilo tobaka za pipe 30, 699 177 kron smodk 26, 285, 539 kron, in cigaret za 22, 908, 981 kron.

PREGOVORI. (Piše in nabira Mihael Pustišek.)

Bog je toliko dober, da nam celó križe, ki si jih nakladamo po neumnosti, obrne v naše zaslužnje. Tomaž, se dela bojiš—glej, kaj dobiš

Svet se po samih šolah ne poboljša, ako stariji [doma pravega dna ne položijo.

Večje težave, lepše plačilo.

Kdor jezik ljudi zna, tudi njih srce ima, je pri [njih kakor doma

Kjer žena klobuk nosi, mož slabo kósi.

Časi so ravno taki, kakoršni so ljudje.

Obeh oči nikoli ne zatisni.

Le iz zvestobe raste blagor.

Mlad bahač, ki se noče učiti, bo star berač mora [kruha prositi

Kdor svojih želj ne premaguje sam sebi smrtno [sulico kuje.

Bog ne gleda na lepoto telesa, ampak na čednost [srca.

Prevzetne glave se spotaknejo in padejo.

Ne trudi se vsem lju em dopasti, da sebe in drugih [ne ukaneš!

Razuzdani otroci so starišev počasna, pa gotova [smrt.

Največja dota je, zdravo telo, dela vajene roke in [pa učena glava.

Kdor premlad vino pije, oboje na ogenj lije;

Veseljé olajšati in trpljenje olajšati nam krš'ansk priljudnost in ljubezen veli.

DRUŠTVA

Pevce Moške Marijne družbe opozarjamo da bodo od sedaj naprej, pevske vaje v ulici Barriera št. 9. I nadstr. pri predsedniku kat, izobr. društva g. Rejcu. Vaje bodo vsak ponedeljek in četrtek ob 8 uri zvečer. Prihajajte točno in polnoštevilno.

Iz Sežane. - Marijina Družba. - Grozen zločin. Dne 8 decembra, t. j. na Brezmadežno Spocetje M. B. smo imeli dekleta sežanske župnije prelepo slovesnost in veselje. 35 nas je bilo rečeni dan sprejetih v novoustanovljeno Marijino Družbo. Dolgo smo trpele in hudo bile

žaničevane od strani nasprotnikov; nazadnje pa je zmagala Marija. Tri mesece smo čakale na sprejem. Ta se je vršil še precej slovesno, in sicer po sv. blagoslovu. Slovesen govor je imel č. g. Ukmar, ki je nam in poslušavcem javno razložil zgodovino, namen, koristi Mar. Družbe. Tudi je dokazoval nasprotnikom, da Mar. Družba ni nič strašnega in je odgovarjal na razna zbadanja in napade, ki so se vršili proti nam. Od tiste pridige nas vsi pustijo na miru. Nič žalega več ne slišimo. To je dobro, da je bila cerkev do zadnjega kotička polna, kar ni pri nas navada in tako je mnogo takih, ki drugače ne gredo v cerkev, zvedelo marsikaj o Družbi in zdaj molčijo. Č. g. Ukmarju smo iz srca hvaležne za pridobljeni mir. Po pridigi smo zapele prelepo pesmico „Trenutek je prišel vesel“. Nato nas je sprejel v „Družbo“ tudi g. Ukmar.

Pri tej slovesnosti je bilo marsikatero oko solzno. Zapele smo „O brez madežna“ in „Marija blažena Gospa“. Bile smo po sprejemu vse zadovoljne in kot prerojene — sedaj smo srečne. Marija pa naj blagoslavlja svoje hčere!

Več Marijinih hčera.

Zadnjo nedeljo ob 4.30 se je zgodila v bližini Sežane, t. j. med Sežano in Fernetiči strašna nesreča oziroma zločin. Neki nepoznanec je baje najel na Opčini kočijo in ustrelil na imenovanem kraju iz kočije svojega voznika. To je enak slučaj kakor oni na Rivoltelli in na Kontovelu, ki sta se zgodila poleti. Voznik je iz Opčin, po domače „Kovač“. Zapušča ženo in pet otrok. Bil je dober in miren človek.

V pokojniku se pozna strele na senco, prsih in v glavi. V par trenutkih je bil mrtev. Dva Sežanca sta prva zapazila nesrečo. Kočija je bila prevrnjena in nesrečnik je imel med nogami bič. Pri njem so našli — 30 vinarjev. Pokojnika so prinesli v Sežansko mrtvašnico. — Zopet en sad nevere. Le proč z vero — pa bomo kmalu živali — oziroma framasoni!

Kat. slov. izobraževalno društvo v Trstu ima mesečno predavanje dne 7 januarja 1908. Govorniku: čč gg. Anton Hreščak in Jakob Ukmar. Letni občni zbor v društvenih prostorih ob 8½ zvečer.

Zenska Marijina družba Dne 29 t. m. bode ura česčenja — zadnja v tekočeno letu v zahvalo Bogu in Mariji Milostljivi za dušne in telesno dobrote, ki jih je naša družba prejela. Družbenice! vdeležite se tega shoda v obilnem številu in dokazite, da med drugimi čednostmi diči tudi hvaležnost vaše srce.

Elizabetišče v Tomaju priredi imenitne veselice dne 26, 27 decembra 1907 in pa 1. januarja 1908. Podpirajmo ta prepotrebni zavod.

Moška Marijina družba v Trstu. Dne 8. dec. je bilo vsprejetih 14 novih udov. Dne 5. januarija bo mesečni shod Letni občni zbor bo 7. prih. m. v ulici S. Francesco 15 ob 8. uri zvečer.

Rafaela družba. Vd 30/11 do 15/12 t. l. je bilo 10 izseljencev. 7 pisem, dve službi. Neka izseljenka, ki je bila namenjena v Ameriko se je na očetovo željo po prizadevanju družbe zoget vrnila domov.

Darovi za Rafaelovo družbo: Č. G. Jakob Ukmar 2 K, Aleksander Martelanc 3 K.

Marijin dom. Predavanje, ki se je vršilo 8. t. m. oziralo se je na četrto božjo zapoved. Časno in večno prekletstvo nakopuje si ono dekle, ki svoje stariše žali in zanemarja. Dobrote pa, ki jih hči s' azuje starišem, Bog ne pozablja. Tudi dedu in babici v hiši, sploh starim ljudem dolžni smo vse spoštovanje. Starejši sestre, dekle, bodi poslušna, mlajšo od tebe, nadzoruj. Če ti brede po slabih potih, ne miruj dokler je ne privedeš na pravo pot. Učiteljev svoje mladosti ne preziraj. V zmešnjavah današnjih dni zaupaj Kristusovim naslednikom, drži se duhovnikov. Te so bile glavne misli: Kaj pa dela „Čebelica“? Nabira, da je veselje. Družbenice! Vse na delo! Poskrbite za vedno boljšo in izdatne šo pašo naši „Čebelici“! To je tudi apostolsko delo v naši Marijini družbi — delo, za katero čaka vas plačilo.

KNJIŽEV. IN UMETNOST.

Kritična razprava o lurskih dogodkih. Spisal dr. Jurij Bertin, vseučiliški profesor v Parizu. Tretji del te imenitne knjige je ravnokar izšel v slovenskem prevodu. V tem delu opisuje pisatelj popolnoma kritično nekaj ozdravljenj. Prav toplo priporočamo to knjigo vsem, ki se zanimajo za lurske čudeže. Stane 2 K. in se dobiva v „Katoliški bukvarni“ v Ljubljani.

Leposlovna knjižica V. zvezek. *Kobzar.* Izbrane pesmi Tarasa Ševčenka z zgodovinskim pregledom Ukrajine in pesnikovim življenjepisom. Prevel Jos. Abram. Založila Katoliška bukvarna v Ljubljani. Stane 3 K. 60 v, po pošti 12 v več.

ZA KRATEK ČAS.

Gotovo sredstvo. Neka gospa je prašala Dr. Jonsona za pomoč, da bi i posli ne pili namiznega vina. „O to je pač lahko! odgovori ta, stavite k sodu tega vina, dobrega refoška, in namizno vino bo gotovo ostalo v miru!“

Oslovske glave. Neki kmet je začudno gledal predala denarne menjalnice in vprašal komija

kaj da se tu prožaja. Na kar odgovori komi: „Tu kaj je prodaja oslovskih glav!“ „Tako??“ odgovori kmet „Ta trgovina dobro nese, ker tu ne vidim več nego edno oslovsko glavo.“

Svetilničar. — Neki svetilničar na Dunaju je enkrat sè svojim od olja zamazanim zaboječkom, kjer je nosil vse potrebno za snažiti in pripravljati lampe po mestu, zadel nekega jako suhega gospoda in ga umazal, na kar ga je ta začel jako sramotiti. Smešni svetilničar pa odgovori: „Glej, glej! saj nekoliko masti ne bo škodilo temu gospodu!“

DOMAČI ZDRAVNIK.

Ni zdravo spati oblečen. Še močne nogovice in debele maje po noči človeka slabe in utrujajo. Zraka, potrebuje celo telo.

ZA UČENE LJUDI.

Kdor zasleduje delovanje in gibanje poslanec na Dunaju opazuje, da so tragokomedijanti vsi oni, ki nočejo biti ne liberalci in ne klerikalci.

TO IN ONO.

Preklical je. Nek govornik se je zadril na nemarne poslance, da niso vredni, da bi človek pljunil nanje. Ker je bilo to razžaljenje časti, je moral preklicati.

„Ni res, da niso vredni, da bi človek pljunil nanje.“

UGANKE.

Rešite v ugank:

Obe imata dva zadnja zloga enaka: ci *ganka* in u-*ganka*.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Hvala lepa vsem sodelavnikom in sodelavnicam. Prosimo sodelovanja tudi pri spremenjenem listu.

G. M. P. Kozje: Veseli nas Vaše navdušenje za list. Sodelovanje dobro došlo.

LISTNICA UPRAVNIŠTVA.

Zaostalo naročnino pošljite nam takoj. Upravnik ni milijonar, da bi list zastonj dal.

NAŠE SLIKE.

Nazareška hišica v Loretu. Prva podoba nam kaže njeno zunajščino, druga pa notranjščino.

Sv. maša polnočnica bode letos v Trstu pri Sv. Jakobu, jezuitih, in benediktinkah.

Pri novem Sv. Antonu je sv. maša ob 4^{1/2} zjutraj na sveti dan.

Božič.

